

Arada canım nostalji yapmak istiyor. Ah, nerede, çocukluğum, ilk gençliğim, ilk evliliğim, ikinci balayım, üçüncü karın ağrım, dördüncü reenkarnasyonum falan...

Sonra hiçbirinin bugünkü kadar iyi olmadığını hatırlıyorum. Hepsinin iyi tarafları vardı, ben de mutsuz değil, genel olarak mutluydum ama şimdi daha rahatım, nefesim daha rahat, düşüncem daha rahat, ayağım yere daha sağlam basıyor. Geçmiş benim için özenilecek bir yer olmamış hiç.

Eskiye özlediğim oluyor, bilhassa o günleri beraber yaşadığım insanları. Annanemi ve dedemi. Yine de onların tanıdığı ve sevdiği *ben* de onlarla beraber ölmüş gibi geliyor, onlar gitmiş, ben gitmişim, sonra ben buradan başka bir ben olarak kalmışım.

Geçmiş ölmüş, gelecek doğmamış, ben de sadece anın evladı olmuşum.